

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. november 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KEVESEN ÜDVÖZÜLNEK?

Lekció: Jeremiás 31,31-40

Alapige: Lukács 13,22-24

Amikor Jeruzsálem felé tartott, városról városra és faluról falura haladva mindenütt tanított. Egyszer valaki ezt kérdezte tőle: „Uram, kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?” Erre Ő így felelt nekik: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.”

Imádkozzunk!

Urunk, hálás szívvel dicsőítünk és magasztalunk ezen a reggelen is azért, mert a te áldó szavadat várhatjuk. Azért olyan csodálatos ez előttünk, mert mindent megtesz ez a világ azért, hogy a te ítélő szavad érkezzon.

Köszönjük, hogy mégis vallhatjuk, tudhatjuk, hogy könyörülő és irgalmas vagy, késedelmes a haragra és nagykegyelmű. Áldunk, hogy nem bűneink szerint cselekszel velünk.

Köszönjük neked az Úr Jézus Krisztust, köszönjük az Ő váltságahalálát, közbenjárását, hogy azt, amit megszerzett, azt a váltságot, bocsánatot, irgalmat állandóan az övéire alkalmazza. Ezért állhatunk előtted, Atyánk. Köszönjük, hogy ezért engedsz magadhoz bennünket. Egyedül a te jelenléted az, ami megvidámít, éltet, bátor szívet ad. Köszönjük, hogy a hívőnek a drága ajándéka tőled az, hogy jelenlétedben élhetünk, nemcsak most, hanem örökké.

Áldunk azért, hogy összekötöd a földi életünket a mennyeivel. A földön harcolunk, küszködünk testtel, világgal, kísértéssel, próbákkal, betegséggel, nehézségekkel, és köszönjük, hogy újból és újból a mennybe akarod emelni a tekintetünket. Biztatsz bennünket, hogy nézzünk rád, nézzünk fel, hogy a mennyieikkel törődjünk.

Áldunk, hogy gyülekezeti közösségben lehetünk ezen a reggelen is, megszentelhetjük ezt a napot, és segíts, hogy valóban szenteljük meg. Ne csak ezt az órát adjuk neked, hanem az egész napot, az egész életünket, egész szívünket.

KEVESEN ÜDVÖZÜLNEK?

Kérünk, serkents és buzdíts bennünket, mert olyan sokszor elfáradunk a világ zaján. Meg-megállunk még a cél előtt is. Kérünk, a te biztatásod érkezzon el hozzánk.

Köszönjük, hogy a mögöttünk levő héten is olyan sokszor, sokféleképpen tapasztalhattuk gondviselő szeretetedet és irgalmadat. Te vagy az, aki letörlöd a könnyeket, aki adsz erőt napról-napra, aki igével táplálsz bennünket, hogy a lelkünk el ne sorvadjon, meg ne haljon.

Kérünk, Urunk, adj nekünk figyelmes szívet, elmét, fület, hogy halljuk azt, amit mondani akarsz nekünk.

Ámen.

Igehirdetés

A héten olvastuk ezt az igét a Lukács evangéliumából. Jézus Krisztus Jeruzsálem felé halad, s városról városra, faluról falura tanítja az embereket. Egyszer valaki ezen az úton megkérdezte tőle: „Vajon kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?”

Nem tudunk erről az emberről semmit, csak azt, hogy feltette ezt a kérdést. Azt sem tudjuk, hogy utána mi lett vele, de ez nem is a mi dolgunk. Elég, ha azt tudjuk, hogy az Úr ismeri az övét.

A Bibliában azonban az üdvösség tekintetében nemcsak ez az ember tett fel kérdést, hanem mások is. Ez az ember azt kérdezi: „Vajon kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?”

A gazdag ifjú történetéből tudjuk, hogy amikor a gazdag ifjú szomorúan elmegy Jézus Krisztustól, a tanítványok majdnem kicsit kétségbe esve kérdik, hogy ha egy ilyen derék ember is kinn marad az Isten országából, akkor egyáltalán kicsoda üdvözülhet.

S eszünkbe juthat egy harmadik kérdés is az üdvösséggel kapcsolatban, amikor az ApCsel 16. fejezetében arról olvasunk, hogy Pál apostol elé borul egy börtönőr és megkérdezi: Uraim, mit kell nekem cselekednem, hogy üdvözüljek?

Miután a kérdésekre választ is olvasunk a Szentírásban, ezek a válaszok is érdekesek a számunkra. Ez a válasz, amit a mai igéből felolvastam és hallunk Jézus Krisztustól, a következő: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom néktek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.”

A másik kérdésre, a gazdag ifjú történetében pedig úgy hangzik Jézus válasza, hogy „embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.”

A harmadik kérdésre a válasz pedig úgy hangzik az Cselekedetek Könyvében: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz.”

Nézzük meg ezt a kérdést, amit most olvastam. Induljunk ki ebből: „Vajon kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?”

Jézus Krisztus Isten országáról beszél, mielőtt ez a kérdés elhangzik. Arról beszél, hogy mihez hasonló Isten országa. Hasonló a mustármaghoz, a kovászhoz, és utána egy ember megkérdezi tőle: vajon kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?

Ezt az embert ne írjuk le úgy kapásból, mert rosszul kérdezett Jézustól. Két dolgot szeretnék előhozni, ami ebben a kérdésben pozitív:

Ezt az embert legalább foglalkoztatja az üdvösség: Vajon kevesen vannak-e, akik üdvözülnek? Ebben benne van az, hogy valamit tud ez az ember az üdvös-

ségről. Nagy dolog ez, ha valakit elkezd foglalkoztatni az üdvösség, az örök élet kérdése. Hiszen sok embert nem foglalkoztat. Bizonyára ismerünk tömegeket, akiket az üdvösség egyáltalán nem foglalkoztat, nem törődnek vele. Élünk a mának, elégítsük ki a vágyainkat...

Régen történt, hogy a feleségemmel néhány hónapig egy középiskolában óradók voltunk. Osztályozni is kellett a gyerekeket, akiket nem nagyon érdekelt a tanulás. Azt mondta az egyik: engem csak egyetlen dolog érdekel, hogy szünetben a hamburgert megegyem. A másik lány azt mondta: engem meg csak az érdekel, hogy hétvégén hol lehet bulizni. Sorolhatnám még a példákat, amikor az embert az érdekli, hol lehet olcsóbban megvenni valamit, hogy jöhetnek ki valamiből úgy, hogy jól járjak... Sok embert az érdekel ma, hogy csaphat be másokat, mit tud eladni nekik. Csak az nem érdekli, hogy mi az üdvösség, hogy egyáltalán van ilyen, és odamenjen ahhoz, aki üdvözítő, akiről azt mondja a Szentírás már a földre jöve telek: „Született néktek a megtartó, az üdvözítő, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

Van itt egy másik jó dolog is: Jézus Krisztustól ezt kérdezi: „kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?” Jézus az igében kijelentette azt, hogy valóban kevesen vannak, akik üdvözülnek. A Mt 7. fejezetében olvasunk erről, amikor Jézus arról beszél, hogy szoros az a kapu, keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen járnak azon. Ideteszem a Jelenések könyvéből azt a szép képet, mielőtt nagyon megijednénk, hogy vajon kevesen üdvözülnek-e, hogy amikor János látja az üdvözültek seregét, akkor úgy írja le: nagy sokaság. Lehet olyan szemszögből nézni, hogy kevés, és lám, az ige olyan szemszögből is nézi, hogy egy nagy sokaság minden ágazatból, népből, nyelvből és nemzetből.

Jézus azt mondta: kevesen üdvözülnek. De hogy ez miért jó, hogy itt ez az ember előhossa ezt, hogy vajon kevesen vannak, akik üdvözülnek? — Ahogy Jézus válaszol, az elénk ad valamit. Jézus azt válaszolja: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun!” Nem azt mondja: hányan üdvözülnek. Jézus nem azért jött erre a földre, hogy elmondja nekünk, hányan fognak üdvözülni, hanem azért jött, hogy elmondja: *hogyan* lehet üdvözülni, hogy megmutassa az utat. Hogy önmagára mutatva azt mondhassa: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csak én általam.” — Jézus ezért jött, hogy az utat mutassa nekünk, hogy rámutasson a nyitott kapura, amely igaz ugyan, hogy keskeny vagy szűk, de legalább nyitva van.

Hogy miért mondja Jézus: „igyekeztek bemenni”? Egy példával szeretném megvilágítani:

Ha valahova el akar menni az ember, például egy koncertre ahova ezer ember fér be, és ha azt hallja, hogy még kilencszáz jegy van eladó, akkor azt mondja: ráérek. De ha azt hallja: már csak ötven jegy van, akkor jobban fog igyekezni megvenni a belépőjegyet.

Amikor Jézus erről beszél nekünk, az ember szívesebben hallaná azt, hogy kevesen fognak elkárhozni. Ha ezt mondaná Jézus, hogy kevesen fognak elkárhozni, az ember számára nagy bátorságra adna okot. De ha Jézus azt mondja: kevesen üdvözülnek, akkor ezt azért teszi, hogy az ember szívében felkeltse azt a vágyat és igyekezetet: csak benne legyek! Ha azt mondaná: sokan fognak üdvözülni, ak-

KEVESEN ÜDVÖZÜLNEK?

kor az ember ezt odázná: majd ráérünk még... Jézus azért teszi hozzá, hogy igyekezzetek bemenni, mert sokan nem akarnak kimaradni. Szent félelemre ad okot, amit Jézus mond, hogy kevesen járnak a keskeny úton. Isten előtti megállásra késztet: Uram, én rajta vagyok? És ha valaki látja, hogy rajta van, hálaára készíti. Mert az Úr ráigazította a békeesség útjára, a keskeny útra.

Azért válaszol így Jézus ezekben a kérdésekben, mert a Biblia szerint nem az az ember nagy kérdése, hogy ki üdvözl, hanem a mi nagy kérdésünk az legyen: *hogyan* lehet üdvözl? Hiszen ha ott lennénk egy süllyedő hajón, akkor nem azzal foglalkoznánk, hogy vajon hányan menekülnek meg, hanem azzal, hogy én hogy menekülhetek meg.

Ezért jó a harmadik kérdés, amit a Filippi börtönőr tesz fel Páléknak: mit kell cselekedjem, hogy üdvözljek? Ez már személyes. Nem az érdekl a börtönört, hogy ki üdvözl, és hányan, hanem: én hogy üdvözlök?

Tudjuk, hogy mi vitte oda ezt a börtönört, hogy ezt a kérdést feltegye: mit tegyek, hogy üdvözljek? És kapja a választ: higgy!

Jézus Krisztus válasza érdekes. Azt mondja: „Igyekezzetek bemenni a szoros kapun, mert mondom néktek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.” Ez a szó is érdekes: igyekezzetek! Tulajdonképpen ez nem azt jelenti, hogy az ember igyekezetén múlik valami, hanem itt arról van szó: elkéshetsz. Lekésnek majd sokan, mert sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak. Miért nem? Mert elkéstek. Mert a Gazda bezárja az ajtót. Ahogy a Noé bárkájának az ajtaja sem volt mindig nyitva. Sokáig nyitva volt, de egyszer mit olvasunk? Az Úr bezárta az ajtót. Nem Noé. Noé senkit nem rekeszthet ki a megtartásból, de Isten igen, mert határtalan szeretetének vannak határai. És vannak, akik elkésnek.

1980-ban történt. Akkor én Debrecenben másodikos gimnazista voltam. Debrecenben a Kossuth-téren megnyílt az Unió Áruház. Ez akkor hatalmas csodának számított, mert ez akkor olyan volt, mint egy nyugat-európai áruház. Mi távolról néztük a megnyitását. Máig emlékszem, hogy milyen tömeg volt a kapuk előtt. Mivel üveg volt minden, legalább tizenöt rendőr állt német juhászkutyákkal, és ezekkel a kutyákkal próbálták a tömeget távol tartani. Az volt a féltő, hogy hátulról megindul a tömeg és benyomják az üveget. Ennek a tömegnyomornak az oka az volt, hogy ilyenkor mindig hoztak valamilyen hiánycikket. Akkor két ilyen cikk volt: az automata mosógép és a színes televízió. Akik először mennek be, az rögtön ráteszi a kezét ezekre, és onnantól kezdve az az övé.

Az az érdekes, hogy az áruház mellett ötven méterre van a nagytemplom. Ott nyitva volt az ajtó, és mi néztük: ott senki nem tolongott. Ott nincs tömeg.

Arra gondoltam akkor, hogy egyszer majd — és erről Isten ígéje beszél nekünk — a nagytemplom ajtaja be lesz zárva, és sokan akarnak majd bemenni, de egyetlen szó lesz ott, ami fontos: késő. Az ember azzal törődik, hogy automata mosógépe legyen, legyen színes tévéje, ami nem rossz, de vajon az ember foglalkozik-e azzal, hogy mi lesz velem, amikor meghalok? Hogyan folytatódik az életem?

Ma azt tanítják, hogy egyszer élünk. Ilyeneket mondanak: a halál az élet része. Természetes, hogy születünk és meg kell halni. A halál a természetes. Mi az Isten ígéből tudjuk: nem így van! A halál nem természetes, mert a bűn követ-

kezménye. Nekünk van egy Üdvözítőnk, aki azért jött, hogy legyőzze a halált, a Sátánt és a poklot, és üdvösségre vezessen bennünket. De ezt nem tanítják. Ezért olyan nagy dolog, ha valakinek a szívében az a vágy, az az óhaj: hogyan üdvözüljek? Hogy kaphatom meg az üdvösséget? Vagy úgy, ahogy itt a börtönőr meg a gazdag ifjú kérdezi: mit tegyek, hogy üdvözüljek?

Legalább ott van a kérdésben, hogy bennünket foglalkoztat ez, hogy mit tegyek, hogy üdvözüljek? A kegyelem ideje a türelmesen zörgető Jézus képét adja eléink. Az ítélet ideje majd a hiába zörgető ember képét tárja fel nekünk. A kegyelem, hogy „én (Jézus) zörgetek” – mondja egy halleluja ének. Ennek az egyik verse így hangzik: de eljön az idő, amikor „te zörgetsz majd nekem”.

Az üdvösség kérdése az ember legnagyobb kérdése.

Vannak nekünk nagy kérdéseink a gyerekeinkkel, a családukkal, a megélhetésünkkel, a munkánkkal, a lakhatásunkkal, az adósságunkkal kapcsolatban. Sok minden fontos kérdés van, de a legfontosabb: mi lesz velem? Vajon visznek-e az angyalok, mint Lázárt, akit felvittek az angyalok az Ábrahám kebelébe. Vagy pedig folytatom ott, ahol eddig is voltam: és felemelé a szemeit a pokolban – ez a gazdag ember, akiről Jézus Krisztus beszél.

Röviden foglalkozzunk néhány kérdéssel az üdvösség tekintetében: Már a III. században is volt egy divatos irányzat, amit Origenész képviselt, hogy mindenki üdvözülni fog. A XX. században volt egy Barth Károly nevű teológus, aki szintén ezt hirdette: mindenki üdvözülni fog. Isten jóságos, kegyelmes, szeret... mindenki fog üdvözülni. Ez divatos tan. Úgy kerültem vele kapcsolatba, hogy a nagyon szeretett vallástanárom, akire ennek ellenére felnéztem, Barth Károlynál tanult, és ezt hozta magával. Ebben nem egyeztünk meg. A Biblia ilyenről nem beszél, hanem arról beszél: igyekezzetek bemenni a szoros kapun! Értjük, hogy Jézus miért teszi háttérbe: sokan vagy kevesen? Mert Ő az utat mutatja nekünk. Kitarja a lehetőséget. Ő azt mondja: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok, mert én nyugalmat adok nektek.

Ha valaki azt gondolja, hogy mindenki üdvözülni fog, ez három nagy veszéllyel jár. Én ezt a vallástanárom szolgálatában később megértettem. Nem tudtam, mi hiányzik, mert egyébként kitűnő prédikátor volt, ezt a fontos dolgot leszámítva, amit most elmondok.

Ha azt valljuk, hogy mindenki üdvözül, akkor nem hozzuk elő a bűn kérdését. Nem kell beszélni arról, hogy „bűnös a nevem, ám adsz te nekem új szívet. Számomra kezed új földet, eget készített. Hívsz és hazavársz. Drága az a ház, az a lak...” – akkor erről nem kell vallanunk, beszélünk. Ha nem kell a bűnről beszélünk, akkor nem kell a keresztről sem. (Ez a szeretett vallástanárom másodikos koromban megkért, hogy a gimnáziumnak tartsam meg a reggeli istentiszteletet. Ezt sosem felejttem el. A textus, amiről beszéltem, az az 1Kor 1,18 volt: „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje”. A végén csak annyit mondott nekem: választhattál volna másik textust is.) Nekem a kereszty győzelme volt a fontos, a kereszty evangéliuma, a Golgota fénye.

Ha azt mondjuk, hogy mindenki üdvözül, akkor nem fontos számunkra a misszió sem. Nem ég bennünk a tűz azért, hogy „mentsd, aki elmerül, óvd, aki

KEVESEN ÜDVÖZÜLNEK?

pusztul, Jézus, ó Jézus menteni vágy...” Akkor közömbössé tesz bennünket. Isten majd úgyis elrendezi. — Ez engem nem ment fel, hogy ne tegyek meg mindent azért, hogy az embereknek Jézusról beszéljek, hogy Krisztushoz hívjak.

Éppen ezért tették fel a mi atyáink azt a kérdést, hogy amint elveszett Ádám által, úgy üdvözl-e Krisztus által minden ember. És ott van a válaszban: semmiképpen nem. Csak azok üdvözlnek, akik Krisztusba oltattak igaz hit által, és minden jótéteményét hittel elfogadják. Itt már meg is határoztuk, hogy mi az üdvösség. Mert ha azok üdvözlnek, akik Krisztusba oltatnak, és minden jótéteményét, ajándékát hittel elfogadják, ezek azok, akik üdvözlnek. Az üdvösség a Krisztusba oltatás. És miután Krisztusba van a hívő oltva, minden ajándéka, ami Krisztusé, az a hívőé.

A régi Kátéban az üdvösség úgy volt: Az üdvösség Isten jelenléte életünkben. De amit az előbb hallottunk, ez több, mint Isten jelenléte életünkben. Isten mindenütt jelenvaló, de hogy én Krisztusba oltattam, ahogy a Jn 15-ben: mint a szőlőtő és a szőlővessző kapcsolata, az másféle kapcsolat. Krisztusnak minden ajándéka, minden jótéteménye, amit Isten adott neki, Krisztusért az enyém. Ez az üdvösség. A vele való egység. Az, hogy Krisztus egészen az enyém, és én egészen a *Krisztusé vagyok*. A Krisztusban létele azt jelenti, hogy az ember tudja, hogy Krisztus hármassal: próféta, főpap, király, — én ebbe a Krisztusba vagyok oltva. Nekem Jézus Krisztus nem történelmi személy, nem jó ember — ahogy mondják sokan, — hanem Jézus a Krisztus. „Én, mint Krisztusba oltott ág, tőle vegyem tápláltságom, míg az élők közt lesz lakásom.”

Krisztusba oltatni azt jelenti, hogy Ő mint próféta megtanít arra, amit hinnünk és cselekednünk kell. Mint főpap: engesztelő áldozatával megbékéltette az Atyát, mint király: ígéje és Lelke által igazgat, oltalmaz és bevisz az Ő országába. — Ahogy holnap fogjuk olvasni a Jeremiás 31,33-ban, amikor Isten azt mondja: „Én Istenük leszek, ők pedig népemmé lesznek.” Ez ígéret, és ez Krisztusban lehet valóság a számunkra. A Jeremiás 44,16-ból egy félelmes ígét is mondok. Itt aztán sokakban megszólal a humánus, mert mégis emberek el fognak kárhozni? Azt mondja a nép Jeremiásnak: „Amit szóltál nekünk az Úrnak nevében, nem akarjuk tőled hallani.”

Azt mondja az Efézusi levélben az ige: „Kegyelméből van üdvösségetek hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez.” — Akkor semmit nem tehetek? Kérdezzük. Ez az ige nem azt mondja, hogy semmit nem tehetsz. Jézus azt mondja: „*igyekeszetek* bemenni a szoros kapun, mert mondom néktek, hogy sokan akarnak *majd* bemenni, de nem tudnak.” Jézus azt mondja: ne várjatok a *majd*-ra, hanem a *most* csodájában éljétek. „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsetek a ti szíveteket.”

Vajon ott van-e a vágy a szívében, akinek nincs üdvössége: hogyan, hol találom meg? Igyekszik-e keresni? Hiszen az ige azt is mondja, hogy „keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van!” Meg kell látni Jézust az embernek, aki keresi az üdvösséget: Isten elé fogja tárni azt a megfeszített és feltámadott Krisztust, „aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a keresztfára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk, akinek sebeivel gyógyultatok meg”. (1Pét 2,24).

Miután Isten megajándékoz valakit az üdvösséggel, utána éljen úgy, mint a menny fia. Megint egy ének: 426. dicséretből: „Mit bánkódnál menny fia?” Akinek üdvössége van, az helyezze bele életét ennek a nagyságába és csodájába. Emellett majd eltörpül a gond, a fájdalom, a baj, a nehézség. Mint egy kedves asszonytestvérünknek az arcán láthattam néhány hete, aki betegség miatt nem tud itt lenni. Amikor a betegségről, a fájdalomról beszélgettünk, azt úgy tudta tenni, hogy az arca közben ragyogott. Miért? Mert belehelyezte életének ezt a nehéz útját abba, hogy üdvössége van.

Összefoglalva mindenkit biztatok, hogy mire tanít bennünket a Tit 2,11-12-ben Pál apostol: Az, hogy üdvösségem van, mire tanít? „Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme és arra nevel, tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és kegyesen éljünk e világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket: a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.” — Vagyis Krisztusban élek, és az Ő élete látható lesz bennem. Az én halandó, nyomorult testemben, hétköznapi gondjaimban, bajaiban. Tudom, hogy megbocsátott, hogy eltörölte bűneimet. Tudom, hogy még jobb és még több minden vár rám, és egy jobb haza felé megyek.

Akinek ez átjárja a szívét, az legyen hálás Istennek Krisztusért és benne minden ajándékáért. Az igyekezzen másokat is vinni a keskeny, a szoros kapuhoz. Igyekezzen beszélni arról, hogy ez a kapu nyitva van, mert Jézus Krisztusban az Éden, a Paradicsom kapuját Isten kinyitotta. Nem tudunk senkit áttolni a szoros kapun, de odáig el tudjuk vinni. Ha van közöttünk valaki, akinek nincs üdvössége, (aki bizonytalan abban, az azt jelenti, hogy nincs), annak szeretettel mondjuk ismét a mai igét: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun!” Ne halogasd! Azért ma jöjj, ma tedd, ma légy Jézusé!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk és magasztalunk téged, hogy üdvözítő vagy, üdvözítőül jöttél erre a világra, hogy aki hisz benned el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Köszönjük, hogy igéd hirdettetik. Ez az evangélium. A keresztes és a húsvéti nyitott sír ténye hirdettetik az egész világon. Köszönjük, hogy minden népből, ágazatból, nyelvből hívod az embereket a világ minden részén.

Kérünk, Urunk, ha van olyan rész, ahova nem jutott el még az ige, küldj oda is fiaidból, akik nem hiába élvezik kincsed, hirdessék szavad.

Kérünk, fogadd el hálánkat, ha bizonyosak vagyunk benne, hogy nekünk üdvösségünk van, hogy mi Jézusban vagyunk.

Köszönjük, ha Krisztusnak javai, ajándékai átáradnak az életünkbe, ahogy a szőlőtő nedvei átáradnak a vesszőbe, és megjelennek a levélben, a gyümölcsben, az életjelekben. Légy áldott, Krisztusunk, te nagy, hogy értünk áldozál, és add, hogy mi is teljes egészen odaadjuk magunkat neked. Áldunk ennek lehetőségéért, csodájáért, irgalmáért.

Köszönjük, hogy hordozod életünket, hogy megtartod. Áldunk, hogy kezdedbe tehetjük beteg testvéreinket. Milyen jó, ha valaki tudja, hogy üdvössége van, nem fél a haláltól, a betegségtől, az öregségtől, egyedüllétől.

KEVESEN ÜDVÖZÜLNEK?

Kérünk, ha nem tudunk másoknak beszélni rólad, te adj nekünk bátorságot, hogy mi is beszéljünk rólad, másoknak is mutassunk rád, a hitnek szerzőjére, bevégezőjére.

Áldd meg azokat, akik szomorúak, akiknek kérdései vannak. Engedd, hogy neked tegyük fel mindig a kérdéseinket. Köszönjük válaszaidat, amiket adtál, hogy eligazítsz bennünket az élet útján.

Légy áldott, és kérünk, halld meg azokat a könyörgéseket, amiket most csendben hozunk eléd.

Ámen.

228. dicséret

(1690) Halle, 1704.

Je-ho-va, csak né-ked é-nek-lék,
Dí-csé-re-tet csak né-ked zen-gek,
Ki vol-na más te-hoz-zád fog-ha-tó?
Csak té-ged áld-lak, ó Min-den-ha-tó!
Jó-vel, se-gíts, én é-des Jé-zu-som, Hogy
kö-nyör-gé-sem menny-be el-jus-son!

2. Ó vonj, Atyám, Fiadhoz engem, Hogy szent Fiad is hozzád elvigyen; :/:
S míg jóvöltodat áldva zengem, Keblem Szentlelked hajléka legyen;
Add békességed ízét érzeni És dicséreted vígan zengeni!

3. Ha semmi mást nem kérek tőled, Csak amit Lelked által kérhetek, :/:
Te szükségim beteljesíted, Mert Jézus hozzád utat készített,
Ki gyötrelmével értem áldozott, És üdvösséget jussomul hozott.

4. Jó tudnom azt, hogy közbenjáróm Hű Jézusom, ki jobbod felől ül; :/:
Ő általa, ha hitből várom, Kérésem nálad bizton teljesül;
Jó nékem, hogy míg tart ez életem, Szent neved vígan, áldva zenghetem!